

Vážené kolegyně, kolegové,

v devadesátých letech probíhala spolupráce mezi Brnem, holandským Utrechtem a nikaragujským Leonem. Stručně ji lze charakterizovat tak, že Brňáci za peníze Utrechtu měli pomáhat v Leonu. Utrechtané z toho měli nejspíše příjemné pocity, Leonští peníze, Brňáci byli jaksi navíc. Kolegové kardiologové, kteří tam byli rok přede mnou, si pochvalovali příjemnou společnost místních, auto měli k dispozici, vulkány a černý písek na plážích, jen v nemocnici je příliš rádi neviděli. Navíc tam v té době nebyla specializace neurologie. Na místě jsem si ověřil, že skutečně není zbytečná – to však není dnešní téma. Mým úkolem bylo zavádět epileptologii. Ale jak, když o nemocné s epilepsií pečovali internisté nebo psychiatři (ukázalo se, že ti druzí kvalifikovaněji), k dispozici nebylo CT, dokonce ani EEG a léčit mohli buď karbamazepinem nebo fenytoinem, do 3 x 1? Odjížděl jsem se smíšenými pocity. Se mnou jela Irena, tehdy sekundářka pražské Hennerovy kliniky, o rok později moje žena.

Jela z čirého idealizmu, za peníze vlastní, ne Utrechtu. Vždy si přála působit ve třetím světě. I pod jejím vlivem jsem překonal svoji skepsi a donutil místní, aby s námi konzultovali pacienty. Poté, co zjistili, že to myslíme vážně, někteří začali spolupracovat. A prozradili, že mají ve sklepech ještě nevybalené EEG, z německé rozvojové pomoci, nejspíše tam bylo několik let. Naštěstí to byl robustný Grass, na kterém jsem předtím pracoval ve Francii a který snesl tropické klima. S pomocí rakouského inženýra jsme ho spustili a slavně natočili první EEG v historii univerzitní nemocnice v Leonu. K ruce nám byla přidělena EKG laborantka Patricia, která měla lepit elektrody a první záznam jsme pořídili z její hlavy. Další den jsme chtěli snímat z hlavy nemocné s epilepsií, kterou nám poslal místní psychiatr, Patricia však po několika předstíraných pokusech nalepit elektrodu vypověděla poslušnost. Dávala najevo, že to nejde a nepůjde a nablízko nebyl nikdo, kdo by mluvil jinak než španělsky, tedy jazykem, kterým my vládli jen rudimentárně. Pochopili jsme, že pokud nedokážeme, že elektrody se nalepit musí vždy, krátká historie EEG v Leonu skončí nadlouho. A tak Irena lepila a lepila, trvalo to asi dvě hodiny, protože nalepit elektrody mezi kudrnaté, tvrdé, husté vlasy mulatky bylo opravdu velmi obtížné. Patricia nás nasupeně pozorovala. Když se to konečně zdařilo a my natočili EEG, přišel onen anglicky mluvící psychiatr José, blahopřál nám k úspěchu a současně se dobře bavil. Vysvětlil nám, že lenost nebyla jediným důvodem Patriciiny rezistence, druhým bylo to, že hlava pacientky byla důkladně zavšívěna. Kdybychom si toho všimli, patrně bychom svoji chuť do práce poněkud zkrotili.

Ptáte se, jaké z této příhody plyne poučení? Že se lenost někdy vyplácí? Nebo že nečinnost nemusí znamenat lenost? Ne, poučení žádné. Snad jen to, že naše práce někdy přinese bizarní situace. A člověk ani nemusí jet do Nikaraguy.

Na vaše příspěvky se i s redakční radou těší

prof. MUDr. Ivan Rektor, CSc.
předseda redakční rady

EEG v Leonu. Patricia, Irena a já

DO PŘÍŠTÍCH ČÍSEL PRO VÁS PŘIPRAVUJEME:

Stereotaktické operace v terapii farmakorezistentní epilepsie – historie a současnost

**Intravenózní imunoglobulín v léčbě neurologických onemocnění:
súčasně poznatky a doporučení pre prax**

PedMIDAS aneb hodnotíme správně dětskou migrénu

zajímavé kazuistiky a mnoho dalšího ...